

være rettest at betragte Jernbanen, saaledes som den nu engang er antaget, som givet, og forsaavidt kan jeg altsaa ikke være enig med Fleertallet. Jeg troer dernæst, at den Bemærkning, der er forlangt til den af Fleertallet foreslaaede Banestregning, vil være for ringe til, at Banen derved lader sig udføre, og dette ganske bestemt, dersom de samme tekniske Bestemmelser, der efter flere ubestemte Forhandlinger ere gjorte gjældende som de Regler, hvorefter Jernbanen skal udføres, ogsaa skulle gøres gjældende for det øvrige Jernbaneanlæg. Jeg vilde imidlertid ingenlunde ansee det for farligt, om der ved den fremtidige Bane stete nogen Modification i disse tekniske Bestemmelser, hvoraf flere forekomme mig at være strengere, end de behøve at være, og altsaa paaføre Staten en større Udgift end nødvendig; i det Tilfælde, Loven forelægges, maatte man jo imidlertid gaae ud fra et bestemt teknisk System som givet, og det er paa Grund af dette tekniske System, altsaa med Beholdelse af de meget strenge Regler for Banens Bygning, baade med Hensyn til Krumninger og Stigninger og Jordarbejder, og navnlig meget kostbare Banegaarde, kort sagt alt det, der gjør Banen dyr, at man er kommen til at foreslaae, vel at mærke som Maximum, denne Sum af 300,000 Rd. pr. Mil. Jeg antager vel, at naar man vil udføre det af Regjeringen foreslaaede Banesystem, vil det ikke være muligt at komme synnerlig ned under denne Sum, idet saavel Stregningen gennem Jhen, som navnlig Stregningen fra Lille Belt til den slesvigske Grænse vilde medføre Befølgninger, der sandsynligviis ikke ubetydeligt vilde overstige dette Beløb pr. Mil; men dersom man vil indskrænke Linierne, dersom man enten ikke vil bygge netop disse to Linier med, eller iøvrigt kun vil bygge et dog ikke meget kort Stykke paa billigere Terrain, saa vil jeg antage, at Summen noget kunde reduceres. Det er, som sagt, ganske vist, at 270,000 Rd. pr. Mil vil, naar der foretages Modificationer i de tekniske Bestemmelser, kunne være tilstrækkelige. Dersom man imidlertid ikke paa nogen Maade kan blive enig om denne jydskke Længdebane, dersom man ikke paa nogen Maade kan blive enig om at bygge fra Syd

af Nord efter til Aarhus under den Forudsætning, som nu ved Jernbanen er givet, saa skulde jeg dog troe, at det ved Hjælp af begge de foreliggende Forslag af Udvalget vil være muligt at tilvejebringe Enighed om Anlægget af den jenske Bane og den Lillebelt-slesvigske Bane, og i saa Henseende skal jeg forbeholde mig til Bde Behandling at stille endeel Endringsforslag, skjøndt jeg naturligviis helst seer, at Regjeringens Forslag i det Hele bliver antaget; selv om det blev indvidet saaledes, som det af Nogle er foreslaaet, med en Bane til Frederikshavn, vilde jeg ansee det for i Grunden at være det for Staten Allerfordeelagtigste. De to væsentlige Hovedpunkter, hvori Regjeringens Udkast adskiller sig fra Fleertallets Forslag, ere altsaa i Henseende til Banens Udstrækning og Forandringen af Jernbanen, Opgielsen af Stykket fra Ranga over Randers, og dets Substitution med Linien Gudensø-Lange, og denne Kuldstafelse af Loven af 4de Marts er ene Grunden til, at der i Fleertallets Forslag er indført de i Regjeringens Udkast blot nævnte §§ 2 til 5. Der er i Fleertallets Forslag tilsat endnu en Paragraph, nemlig den i Loven af 4de Marts 1857 indeholdte § 6, der omhandler Godtgjørelsen for Tolden. Da jeg foreslagde Lovudkastet, stod jeg i den Formening, at det var muligt, at Finansministeriet ved en kongelig Resolution kunde bevirke Toldfrihed for dette Jernbaneanlæg; det forekom mig, at da der var indrømmet Toldfrihed for den sjællandske, for den holsteenske og for den slesvigske Bane, kunde Kongeriget ogsaa have Krav paa at erholde Toldfrihed for et saa gennemgaaende Jernbanesystem som det af Regjeringen foreslaaede, et System, der i saa høj Grad interesserer det hele Fællesmonarki. Finansministeriet, med hvem Indenrigsministeriet derom corresponderede, var ogsaa enig i at ansee det for billigt, at der blev indrømmet Toldfrihed, og den Correspondance, der derom har været ført mellem disse Ministerier, er tilfattet Udvalget. Det vil af denne Correspondance sees, at Finansministeriet var enig i at ansee Toldfriheden for en Nødvendighed mod Kongeriget, men at det ikke troede, at dette kunde indrømmes uden ved Lov. I Hensyn til en Aftale med den tidligere Finansminister havde